

La Comédiathèque

FredAG den 13

Jean-Pierre Martinez

**Denna text är tillgänglig att läsa kostnadsfritt.
Dock måste ett tillstånd begäras från författaren innan någon offentlig
föreställning, vare sig av professionella eller amatörsällskap. För att
komma i kontakt med Jean-Pierre Martinez och begära tillstånd att
uppföra ett av hans verk:
<https://comediatheque.net>**

Fredag den 13

Jean-Pierre Martinez

John och Christine har bjudit två av sina vänner på middag i sitt hem i London. Natalie anländer utan sin man, förtvivlad, efter att just ha hört att planet som skulle ta honom hem kraschat i havet. Med den potentiella änkan väntar de andlöst på nyheter som bekräftar om hennes man är bland överlevarna... och får veta att de är vinnare av kvällens stora jackpott på lotteriet. Från och med då är de avgörande orden "kontrollera känslorna". Och det är bara början på denna händelserika kväll, med vändningar, överraskningar och avslöjanden i överflöd.

Karaktärer

John

Christine

Natalie

Patrick (*valfri*)

© La Comédiathèque

Vardagsrummet i en chic bohemisk lägenhet visar fortfarande några tecken på sin forna glans. En avantgardistisk målning står lutad mot bakre väggen. Allt annat är redan packat i lådor. I ett hörn står en dekorerad julgran. Scenen är tom. Telefonen ringer och vi hör ett inspelat meddelande.

John (off) – Hej! Du har nått John och Christine. Vi har blivit uppehållna av bedrägerigruppen för en skatteflyktsutredning men lämna ett meddelande efter pipet så ringer vi upp så fort vi släpps från förvar. Varsågod att tala...

Vi hör pipet följt av det meddelande som personen som ringer lämnar på telefonsvararen.

Patrick (off) – Hej, det är Patrick. Hur är läget? Åh fan, självklart kan du inte höra mig... Lyssna, vi ses fortfarande ikväll men...

John kommer in i rummet, en Lidl-påse i ena handen och en Aldi-påse i den andra. Utan några lediga händer tar han inte upp telefonen, utan står och lyssnar på resten av meddelandet.

Patrick (off) – ... vi kommer lite senare än planerat, kanske klockan 20:30. Mitt flyg landar i Luton. Jag tar tåget hem, lämnar min väska och hoppar in i bilen med Natalie... Tack för väskan, förresten. Jag tar med den tillbaka. Okej, vi hörs! Och håll det enkelt, det är bara en avslappnad middag mellan vänner...

John lägger sina påsar i köket och återvänder med husvin i en vinbox. Han tar av sig regnrocken och tar fram en karaff från ett skåp. Han öppnar vinboxen, placerar en tratt på karaffen och börjar fylla den. Christine kommer in i rummet.

Christine – Hej! Hur har din dag varit?

John – Patrick ringde, de kommer lite senare.

Christine – Åh bra, vi kan använda den extra tiden, vi är inte riktigt klara... (*Hon tar av sig sin kappa.*) Det är iskallt, eller hur? Det är till och med kallare här inne än utomhus...

John – Jag stängde av värmen. Jag trodde vi kom överens om att försöka spara pengar?

Christine märker äntligen vad han håller på med.

Christine (förvånad) – Vad gör du?

John – Som du ser, så karafferas vinet. Vin behöver andas lite. Det ska göra det godare, tydligen.

Christine – Det kanske inte var värt att investera i ett stort årgångsvin... För om jag får välja, skulle jag hellre spara på vinet än på uppvärmningen...

John – Det är husets vin. Fråga mig inte vars. Inte lokalt i alla fall. £1.24, per liter på Lidl. Ett jul-erbjudande...

Christine – Så varför karafferas det?

John (*irriterad*) – Det rekommenderades av sommelieren på Lidl. Det ska säkerställa att denna dyrbara nektar avslöjar alla sina subtila dofter av röda frukter och vanilj. Med en hint av druva i eftersmaken... (*allvarligt*) Vad tror du? Vill du att jag ska ställa vinboxen på bordet och servera det direkt ur kranen?

Christine – Åh, rätt...

John – Och hur som helst, det kan inte skada den här skräpet att få lite syre. Husets vin är som kranvatten. Det är säkrare om det har fått vila innan man dricker det. Så att de giftiga gaserna försvinner och de tunga metallerna sjunker till botten...

Christine – Kom du ihåg att köpa något till middag?

John – Jag tog en kronärtskockspaj från Iceland, behöver bara tinas upp.

Christine – En kronärtskockspaj?

John – Det var också en reklam... Vi kan servera den med en sallad...

Christine – Jag ska förbereda drinkarna. (*Christine tar fram glaset.*) Stannade du till på Arbetsförmedlingen?

John – Ja...

Christine – Och?

John – De erbjöd mig en praktikplats...

Christine – Praktikplats...?

John – Restaureringsarbete...

Christine – Men... du är ju datatekniker!

John – Tydligen måste man vara flexibel för att hitta jobb nuförtiden...

Christine – Det är galet. Innan du blev avskedad ledde du ett team på tio IT-specialister. Vad är det du ska leda hos en tavlrorrestauratör?

John – Tavlor...

Christine – Gick du på intervjun?

John tittar på tavlan som står lutad mot väggen.

John – Jag passade på att få vår tavla värderad...

Christine – Just det... Den där skitmålningen du köpte för en förmögenhet för decennier sedan från din vän från konstskolan.

John – Det var precis efter hans första självmordsförsök... För att hjälpa honom på fötter. Och jag tänkte att den bara kunde öka i värde...

Christine – Ja, om det kan hjälpa oss att ha råd med uppvärmningen... Så, hur mycket värderade din konstexpert mästerverket till?

John – Lite över hundra pund...

Christine – Men du köpte den för 1 500!

John – Ja, men du vet hur mycket Van Goghs målningar ökade i värde efter hans död!

Christine – Vi får bara hoppas att din geni-målarkompis lyckas ta livet av sig innan vi fryser ihjäl... (*Suckar*) Vi kan inte ens hoppas på att ramen skulle vara värd något, för det finns ingen...

John – Det är problemet med modern konst...

Christine – ag hoppas åtminstone att Patrick kommer att betala tillbaka de 1 000 pund som du generöst lånade honom. Det skulle hjälpa oss att betala förrådet medan vi väntar på den kommunala lägenheten som din vän på kommunen lovade oss... Har du förresten pratat med honom om det?

John – Med vem?

Christine – Med Patrick! Om våra 1 000 pund!

John – Jag är inte säker på att det är rätt tid... Det är inte lätt för honom just nu heller. Du vet att British Telecom precis flyttade honom till ett callcenter i Manchester? Kan du föreställa dig? Manchester! Han var chef för HR i City... och Natalies vikariejobb hjälper inte mycket...

Christine – Ja, och jag gör tre halvtidsjobb! Och vi har ändå inte tillräckligt för att betala våra räkningar!

John – Okej, jag ska påminna honom ikväll...

Telefonen ringer.

Christine – Det måste vara dem... (*Hon svarar.*) Hej? Ja, hej Natalie, hur är det? ... Ah, okej... Nej, nej... Ingen fara, Natalie... Okej, vi väntar på dig... Vi ses snart, Natalie... (*Hon lägger på.*) Det var Natalie.

John – Jag vet inte varför, men när du svarade och sa 'Hej Natalie' tänkte jag direkt att det kunde vara hon...

Christine – Patricks flyg är försenat, så hon kör hit ensam...

John – Och Patrick då?

Christine – Hon lämnade ett meddelande på hans röstbrevlåda om att möta oss här. Vi får börja med drinkarna utan honom.

John – Jag förstår inte varför han behövde ta ett flyg för att komma tillbaka från Manchester...

Christine – Speciellt när de landar i Luton. Men du vet, nuförtiden är en tur-och-retur-resa till Manchester med lågprisflyg billigare än en tunnelbanebiljett...

John kommer nära henne och tar henne i sina armar.

John – Kom igen, vi klarar oss igenom det här.

Christine – Jag vet... Och så länge vi har varandra kan inget dåligt hända, eller hur?

John – Jag dricker hellre husets vin med dig än sippar på champagne med någon annan.

Christine – Vår lycka kommer att vända, jag känner det. Det är snart jul. Och det är fredagen den 13, eller hur?

John – Kanske vinner vi på lotto.

Christine – Vi spelar inte...

John – Jag köpte en lott häromdagen när vi besökte din mamma i Brighton... Jag spelade på mitt jobsökarnummer...

Christine – Jag känner mig redan bättre...

De kysser varandra.

John – Vad sägs om Natalie? Är hon på väg?

Christine – Hon har kört runt i 15 minuter och letat efter en parkeringsplats...

John – Jag vet, stackarn, det är verkligen svårt att hitta en parkeringsplats när man kör en Smart... Jag har en idé: hon kan lära sig att fickparkera, då skulle hon ha fler alternativ...

Christine börjar ställa fram flaskorna på bordet. Dörrklockan ringer.

Christine – Ser du? Var inte elak... Kan du öppna dörren...?

John öppnar dörren.

John – Hej Natalie! Vad har hänt? Du ser ut som om du sett ett spöke...

Natalie kommer in tillsammans med John. Hon har en flaska champagne i handen och ser verkligen ut som om hon ska kollapsa.

Natalie (en tårar) – Du har ingen aning...

Christine går fram till Natalie, panikslagen.

Christine – Vad är det som har hänt, Natalie?

Natalie – Jag skulle precis stänga av radion i bilen innan jag gick ut... Det var nyheterna... (en paus) Patricks flygplan störtade i Kanalen...

John – Kanalen?

Christine – Är du säker på att det var hans flyg?

John – Han flög från Manchester...

Natalie – Det var ett lågprisbolag, med ett stopp i Bryssel. De gav flygnumret och namnet på bolaget. Det råder inga tvivel. Planet försvann över Kanalen...

Natalie brister ut i gråt. John och Christine utbyter desperata blickar, osäkra på vad de ska göra.

Christine – Hördu, de kanske hittar honom...

John – Kanalen är ju inte så stor...

Christine – Kanske lyckades piloten landa planet på vattnet...

John – Mellan två oljetankers...

Christine – Det har hänt förut...

John – Inte så ofta, men det har hänt...

Natalie (*svagt*) – Tror ni det...?

Christine – Vad sa de på radion? Sa de att det inte fanns några överlevande?

Natalie – De vet inte än...

Christine – Ser du? Där ser du!

John – Och att flyga är fortfarande det säkraste sättet att resa! Enligt statistiken har man ungefär en chans på miljonen att dö när man flyger. Ungefär samma chans som att vinna på lotto, så...

Christine ser på honom, förfärad.

Natalie (*förkrossad*) – Varför måste det hända Patrick... Jag sa ju till honom att inte flyga på fredagen den 13...

John – Å andra sidan är det ju bara Kanalen... De kommer åtminstone att hitta den svarta lådan...

Natalie bryter ihop igen.

Natalie – Åh herregud, vad ska jag göra utan honom? Med två barn och ett bolån...

John och Christine ser maktlösa på varandra, osäkra på vad de ska göra.

Natalie (*patetiskt*) – Och vi är fortfarande skyldiga er 1 000 pund...

Christine – Vad pratar du om? Det spelar ingen roll!

Natalie räcker över champagneflaskan till John.

Natalie – Här, jag tog med en flaska champagne för att tacka er. Om jag bara hade vetat...

John – Champagne... Fan, det är ju det fina grejerna.

Natalie – Det är en mardröm... Säg att det här inte händer!

John (*plötsligt misstänksam*) – Det är inte ett skämt, va?

Christine (*kastar onda blickar mot honom*) – Kom igen, sätt dig ner. Låt oss se om vi kan få några nyheter på TV och få reda på mer.

Christine slår på TV. Det är reklam.

Kommentator (*off*) – Kan du se skillnaden mellan dessa två kistor? Det är priset! Använd PriceComparison.com, för livet är dyrt men döden behöver inte vara det... (*Christine byter snabbt kanal.*) Lejon, det är verkligen inte din lyckodag...

Natalie – Jag är Lejon...

Kommentator (*off*) – Undvik att resa...

Christine – Men det var ju inte du som var på planet...

Kommentator (*off*) – Men om du verkligen måste resa, ta tåget istället för att flyga...

Natalie – Patrick är också Lejon...

Christine – Låt oss istället lyssna på radion...

Kommentator (*off*) – ... 60 miljoner pund. Det är beloppet som vinnaren av dagens fredagen den 13 superdragning kommer att ta hem. Håll er kvar för dragningen som sker om några minuter... (*Christine byter station.*) Vi har fortfarande inga nyheter om flyg 31½ från Discount Travel som går från Manchester till London via Bryssel och Dublin...

Natalie – Ser du, det är verkligen honom...

Kommentator (*off*) – Piloten verkar ha skickat en nödsignal strax innan planet försvann från radarerna. Vi kommer självklart att hålla er informerade så snart vi har mer information...

Christine stänger av radion.

Christine – Vi bör vänta... Det finns inget annat vi kan göra just nu... Låt mig hämta dig ett glas, det kommer att få dig att må bättre.

John – Kanske inte champagnen...

Natalie (*ser på karaffen*) – Jag tar ett glas vin. Eftersom det redan är öppet...

Christine – Är du säker på att du inte vill ha något annat?

Natalie – Vin går bra, verkligen...

John håller upp ett glas och räcker det till Natalie, som dricker upp det på en gång. De andra två ser på henne, något oroliga.

Natalie (*till John*) – Ser du, med allt som händer mig kan jag inte uppskatta någonting... Jag kan inte ens uppskatta ett bra vin längre...

John – Ja...

Natalie (*plötsligt panikslagen*) – Åh herregud, min mamma!

Christine – Var hon också på planet?

Natalie – Barnen är hos henne. Om de tittar på TV...

Natalie tar upp sin mobil och trycker på några knappar.

Natalie – Hallå, mamma? Ja, jag vet, jag vet... Tittar barnen på TV? De ligger i sängen? (*Suckar av lättnad*) Jag vill verkligen inte prata om det nu... Jag ringer tillbaka, okej...? Lyssna, spara dina kondoleanser till senare... Han är inte död än...! Ja, det är sannolikt, men det är inte bekräftat, så om du skulle kunna... Du har ju alltid hatat honom ändå... Hur många gånger har du sagt att han inte var rätt man för mig... att jag kunde ha gjort bättre... Åh, dra åt skogen!

Natalie lägger på, rasande. John och Christine ser på henne med både lite medkänsla och lite förlägenhet.

Natalie – Hon har aldrig kunnat stå ut med Patrick... Jag är säker på att hon, innerst inne, är glad att det här händer...

Christine – Kom igen, det menar du inte...

Natalie – På vår bröllopsdag låtsades hon att min pappa var sjuk så att de inte behövde komma till ceremonin.

John – Men din pappa var ju verkligen sjuk, eller hur? Dog han inte några månader senare...?

Natalie – Jo, på dagen jag födde Max... Bara för att jävlas med mig...

Christine – Vill du att jag hämtar en lugnande medicin?

Natalie – Jag är ledsen att jag stör er med allt det här... Jag vill inte förstöra er kväll. (*Hon reser sig för att gå.*) Det är nog bäst om jag går.

Christine – Vad pratar du om, Natalie? Vi är vänner, eller hur? Vad är vänner till för om man inte kan räkna med dem i sådana här situationer?

Natalie (*sätter sig ner igen*) – Jag visste att jag kunde räkna med dig... Och jag måste erkänna att jag inte såg fram emot att vara hemma ensam, stirra på julgranen, hänga på varje ord från radion, och vänta på domen...

John – Förresten, vi borde kanske försöka igen ifall det kommer mer information...

Natalie – Jag undrar om jag verkligen vill veta... (*En paus*) Fortsätt, sätt på det...

Christine – Okej.

Christine sätter på radion.

Kommentator (röst från radion) – ...flygplan som flyger över området har upptäckt en stor oljesläppa på vattnets yta. Det är fortfarande oklart om den kommer från planet från Not Too Expensive Travel Discount Airways som, som ni vet, kraschade i Engelska kanalen för knappt en timme sedan. Vi väntar på en uppdatering från vår reporter som är med ett av räddningshelikoptrarna... Under tiden, i andra nyheter, Superjackpot-nummerna...

Natalie – En oljesläppa... Det betyder att planet verkligen har kraschat... Hur kan det finnas några överlevande?

John och Christine vet inte vad de ska säga för att trösta henne.

Kommentator (röst från radion) – ... och de vinnande numren är 1 5 2 7 9 6 och bonusnumret är 10.

John stannar till.

Christine – Om piloten lyckades landa planet på vattnet, är det möjligt att några passagerare lyckades ta sig ut innan det sjönk till botten...

Kommentator (röst från radion) – Och den lyckliga vinnaren får den ansevärd summan av 60 miljoner pund. Tillräckligt för att planera framtiden med...

Christine stänger av radion.

John – Det är...

Natalie – Vadå?

John – Nej, nej inget...

Christine – Du har flugit tidigare. Kommer du ihåg vad flygvärdinnorna säger innan start? Syremaskerna som faller automatiskt, flytvästarna under din plats, nödutgångarna på båda sidor av flygplanet, evakueringsrampen, du vet...? De har inte säkerhetsrutiner för ingenting... De planerar för allt...

John tar fram sitt Jobcenter-kort och tittar på det, mer eller mindre diskret.

Natalie – Flygvärdinnorna... Ha... Visst, Patrick kollar på dem... Men att lyssna på vad de har att säga?... Du vet hur män är...

John – Fan!

Natalie – Ta John som exempel. Vet du vad de säger?

John är helt överraskad.

John – Vad? Vem?

Natalie (till Christine) – Ser du... Vad sa jag...

Christine (till John) – Flygvärdinnorna, vad säger de innan start? Vid... exempelvis tryckförlust i kabinen?

John (*tappar besinningen*) – De... fallskärmarna är under din plats, snorkeln faller ner från taket, fenorna är i handsfacket, menar du så?

Christine ser på John med en förebrående blick.

Christine (*till Natalie*) – Och ingen har ringt dig?

Natalie – Patrick är säkert redan på botten av kanalen vid det här laget. Hur skulle han kunna ringa mig?

John är någon helt annanstans och har återigen slagit på TV.

Kommentator (*röst från TV*) – Återigen, de vinnande numren för kvällens dragning, fredag den 13, är 1 5 2 7 9 6 och bonusnumret är 10. Jackpott på 60 miljoner pund är...

John kollar sin Jobcenter-kort igen.

John – Åh fan...

Christine stänger av TV.

Christine – Nej, jag menar... Det måste finnas en stödgrupp... I sådana här fall finns det alltid en stödgrupp... För att underrätta familjerna... Stödja dem... Du vet...

John (*till Christine*) – Kan jag få prata med dig en stund?

Christine – Vad?

John – Privat...

Natalies mobiltelefon ringer.

Christine – Ser du, det är säkert dem just nu...

Natalie – Jag är inte säker på att jag vill veta...

Telefonen fortsätter att ringa.

Christine – Vill du att jag svarar åt dig?

Natalie – Åh, skulle du...?

Christine tar emot samtalet.

Christine – Hej... Ja... Nej... Åh, okej... Åh, just det... Nej, nej... Ja, ja, vi är verkligen glada. Okej, tack...

Christine lägger på.

Natalie – Så?

Christine (*i trans*) – Det var din gynekolog... Om dina blodprover...

Natalie – Och?

Christine – Tja... Du är gravid...

Natalie (*i chock*) – Åh, herregud...

Christine – Vill du ha ett glas vin till?

Natalie – Ja, gärna...

Christine fyller på Natalies glas.

John (*till Christine*) – Eh... Jag måste verkligen prata med dig om något...

Christine (*till John*) – Tror du verkligen att det är rätt tid för det?

John – Det är mycket viktigt, jag lovar...

Natalie lägger märke till tavlan.

Natalie – Tavlan är verkligen konstig, eller hur...?

Christine – Eh... Ja, lite grann, tror jag...

Christine räcker glaset med vin till Natalie.

Natalie – Målaren måste ha varit allvarligt deprimerad. (*Till John*) Är det en vän till dig?

John – Ja, typ... Han är ungrare, tror jag.

Natalie – Åh ja, det märks. (*Till John*) Har han tagit sitt liv?

Christine – Inte ännu, tyvärr...

Natalie dricker ur sitt glas i ett svep.

Natalie (*till Christine*) – Här, håll upp ett till...

Christine – Jag vet inte om du borde dricka så mycket. I ditt tillstånd...

John (*som inte vet vad han ska säga*) – Så, du väntar ett litet barn?

Christine blänger på honom.

John (*till Christine*) – Jag måste verkligen prata med dig...

Natalie – Du har rätt, jag börjar bli yr. Jag går ut på balkongen för att få lite frisk luft.

Christine – Vill du att jag följer med dig?

Natalie – Tack, men jag behöver vara ensam en stund...

Christine – Okej.

Natalie går ut på balkongen. John väntar otåligt tills hon försvunnit ur sikte.

John – Du kommer aldrig gissa vad som just hände...!

Christine (*frånvarande*) – Gravid... Kan du fatta det?

John – Du är gravid? Men det är underbart! Du ser, för bara femton minuter sedan skulle jag ha jämfört det här med en naturkatastrof. Men nu ser jag den positiva sidan av allt. Vet du varför?

Christine – Det är inte jag som är gravid!

John – Åh, just det... Min miss...

Christine – Det är sant, du lyssnar faktiskt inte på ett ord av vad vi säger...

John – Vem är det som är gravid då?

Christine – Natalie! Kan du tänka dig? På samma dag får hon veta att hennes man har försvunnit i en flygplansolycka och att hon väntar hans barn...

John – Hur vet du att det är hans?

Christine (*förstummad*) – Jag vet inte... Kalla det kvinnlig intuition...? Eftersom de första två barnen är hans, och Patrick är hennes man, så var det det första namnet som kom till mig. Jag vet, dumt va?

John – Hur som helst, det är inte poängen... Gissa vad?

Christine – Vadå?

John – Vi har vunnit!

Christine (*ser mot balkongen*) – Åh herregud!

John – Jag vet... chockerande, eller hur?

Christine – Natalie! Hon håller på att klättra över räcket!

John vänder sig om och ser situationen.

John – Åh, jäklar! Vilken plåga det här är... Låt henne hoppa så får vi det överstökad. Vi är på första våningen, så hon kommer inte att skada sig allvarligt...

Utan att lyssna på honom rör sig Christine mot fönstret.

Christine – Natalie, snälla! Gör inte så här! Tänk på dina barn! Det är ju trots allt jul...

Natalie – Lovar du att ta hand om dem om jag hoppar? Att du inte låter dem hamna på barnhem?

Christine – Ja, jag lovar...

John – Det fattades bara det...

Christine – Jag menar, nej, hoppa inte! (*Till John*) Säg något!

John – Kan inte din mamma ta hand om barnen?

Natalie – Jag föredrar att de hamnar på barnhem.

Christine – Vi borde nog ringa räddningstjänsten...

John – Vänta nu, det är ingen fråga om liv och död. Jag får ner henne.

Natalie – Kom inte nära mig eller jag hoppar!

Christine – Vad gör vi?

John – Vänta, jag kommer strax tillbaka...

Christine – Lämna mig inte ensam!

John försvinner ut i korridoren.

Natalie (*patetiskt*) – Jag kommer också att krascha... Som ett flygplan utan vingar... Jag kommer att återförenas med min Patrick...

Christine – Tror du verkligen att det är vad han skulle ha velat? Jag menar, han skulle nog föredra att du lever för att ta hand om barnen. Och tänk om han inte är död. Föreställ dig att han ringer på dörren bara för att hitta dig krossad under balkongen.

Natalies telefon börjar ringa.

Christine – Ser du? Jag är säker på att det är han... Svara...

Natalie (*tveksamt*) – Ja...?

Christine (*i riktning mot där John försvann*) – Jag hoppas inte att det är hennes gynekolog igen. För att berätta att det är tvillingar...

Natalie – Ja, jag lyssnar... Är ni säkra? Okej. Nej, nej, oroa er inte. Okej, tack, jag stannar vid telefonen...

Christine – Vad händer?

Natalie – Det var dem... Stödenheten...

Christine – Och?

Natalie – De har hittat några överlevande... Patrick kan vara en av dem...

Christine – Men det är fantastiskt! Ser du? Föreställ dig om du hade hoppat, i ett ögonblick av desperation...

John kommer tillbaka.

John – Ja, tänk om det... Hon kanske hade stukat foten eller något...

Christine – Kom igen, kliv ner därifrån... (*Till John*) Stödenheten ringde just. De har hittat några överlevande...

John – Jag vet...

Christine – Hörde du?

John – Det var jag som ringde dem.

Christine – Vad?

John – Jag var tvungen att hitta ett sätt att få ner henne...

Natalie kommer tillbaka in i rummet.

Natalie – Du har rätt... Jag måste tro på det. Jag känner att Patrick fortfarande är vid liv. Jag vet det...

Christine (*ser irriterat på John*) – Var inte alltför snabb att jubla ändå... Och hur vet de att Patrick kanske är bland de överlevande?

Natalie – De såg en kille som hängde i en resväska. Han ropar: Natalie! Natalie!...

Christine (*ser irriterat på John igen*) – Hur vet de mitt namn?

Natalie – Bra fråga, hur vet de ditt namn...?

Christine – Ja, jag undrar också...

John – Okej, jag stänger fönstret, va? Och du låter henne inte komma nära igen, okej?

Christine – Vad ska vi säga till henne när den riktiga stödenheten ringer?

John – Det finns säkert fler passagerare ombord vars fru heter Natalie. För att inte tala om deras älskarinnor...

Natalie – Jag glömde helt att ta deras telefonnummer... Jag ville fråga dem om jag kunde komma och hjälpa till med sökandet. Vänta, jag kan trycka på återuppringning...

Christine (*bestämt*) – Om jag var du skulle jag inte göra det där...

Natalie (*överraskad*) – Vad?

Christine – De måste vara helt överväldigade, du vet. Så snart de har konkreta nyheter kommer de att ringa dig...

John – Jag behöver verkligen prata med dig.

Christine – Varsågod...

John – Privat...

Christine – Vi kan inte lämna henne ensam. Tänk om polisen ringer för att bekräfta Patricks död och hon bestämmer sig för att faktiskt hoppa över balkongen?

John – Då får vi prata på balkongen!

Christine – Jag är besviken, John. Mycket besviken... Jag trodde du var en bättre vän än så. Det här handlar om Patrick! Din vän från skolan! Och Natalie, min bästa vän! De var bestman och tärna på vårt bröllop. Jag tycker vi kan offra en kväll tillsammans för att hjälpa henne i hennes smärta och olycka!

John – Vi har vunnit på lotto.

Christine – Hur mycket?

John – 60 miljoner.

Natalie – Jag skulle gärna ta ett glas vin till, till slut. Med alla dessa känslor...

Christine (*hårt*) – Ja, du vet var karaffen är nu, eller hur? Eller vill du att jag ska hämta vinboxen med sugrör?

Natalie (*tar det med jämnmod*) – Okej, jag tror att jag ska lämna er nu... Jag har redan stört er tillräckligt.

Christine återhämtar sig.

Christine – Förlåt, det var inte alls vad jag menade. (*Hon håller upp ett glas vin till Natalie.*) Vi är alla lite i chock, eller hur? Du borde äta något också, annars kommer du att må dåligt... (*Till John tyst medan Natalie tömmer sitt glas*) Jag tror det är dags att du blir av med din kronärtskockspaj...

John går iväg till köket.

Christine – Vi stod också väldigt nära honom. Så naturligtvis är vi också djupt upprörda över Patricks död (*rättar sig själv*) Jag menar, över möjligheten av hans försvinnande... Samtidigt måste man veta hur man går vidare, eller hur? Man lever bara en gång.

John kommer tillbaka med en bit paj och räcker den till Christine.

Christine (*överräcker pajbiten till Natalie*) – Man måste lära sig att njuta av livets goda...

Natalie tar en tugga av pajen.

Natalie – Det är inte dåligt... Vad är det?

Christine (*hycklande*) – Det är John som har lagat maten. Vad var det nu igen...?

Natalie (*med munnen full*) – Åh, bara det inte är kronärtskocka. Det är den enda maten jag är allergisk mot. Jag minns knappt hur det smakar. Den enda gången jag åt det var hos min mormor i Wales. Jag fick åka till akuten...

De andra två ser på varandra med bestörtning.

Natalie – Det som är bra med kronärtskocka är att man inte riskerar att äta det utan att veta om det...

Christine rycker pajbiten ur Natalies hand.

Christine – Okej, är du redo för dessert...?

Natalie, som blivit överraskad, verkar inte må bra.

Natalie – Jag tror jag kommer att kräkas... Ser du, normalt sett klarar jag av att dricka utan problem. Speciellt med så god mat... Det måste vara stressen...

Hon går i riktning mot badrummet. När Natalie är utom hörhåll släpper Christine ut sin glädje.

Christine – Är du säker?

John (*visar sitt Jobcenter-kort*) – Mitt Jobcenter-nummer! De drog samma nummer! De annonserade det just på radion! Hörde du inte? 60 miljoner pund, kan du tro det? Vi har tillräckligt för att köpa ett Airbus! Nåväl, kanske ett begagnat, men i bra skick...

Christine – Men det är galet!

John håller upp två glas vin och ger det ena till Christine för att skåla.

John – Här, ta en sista smak av Lidl's plonk så att du kommer ihåg hur det smakar. För du kommer inte att få det igen på länge...

De skålar.

Christine – Det är otroligt... Det är ingen skämt, eller hur?

John – Jag har också svårt att tro det. Men jag har kontrollerat tre gånger. Jag svär, det är vårt! Vi vann! Fredag den 13 Superjackpot är vår!

Natalie kommer tillbaka.

Christine – Du kommer aldrig gissa vad vi just har fått reda på!

Natalie – De ringde? Var det verkligen han i vattnet? Han lever?

John (*generad*) – Eh, nej... De är inte riktigt säkra än...

Christine – Men de såg en resväska som ser mycket ut som hans. En Vuittonväska. Flytande på ytan...

Natalie – Så vad är den goda nyheten?

Christine – Nåväl... Det är... (*Mycket upphetsad, nästan hysterisk*) Vi kommer att få tillbaka resväskan!

John försöker lugna Christine med en handgest.

John – Förlåt henne... Det är nerverna...

Natalie – Du har rätt. Den här väntan är outhärdlig... Även om han fortfarande är vid liv, att bara föreställa sig Patrick ensam, hängande i sin resväska, mitt ute i Engelska kanalen, mitt i vintern... Medan vi sitter här bekvämt och varmt... det får mig att rysa... (*En paus*) Egentligen är det väl inte så varmt, eller? Eller är det bara jag?

John (*med ett menande uttryck*) – Vi kan sätta på värmen igen nu, eller hur, Christine? Jag ska höja den på högsta nivå...

Han går för att sätta på pannan.

Natalie – Hur länge tror du man kan överleva, i december, i det iskalla kanalvattnet?

Christine – Det beror på... Han var ganska känslig för kyla, var han inte?

Natalie – Åh herregud...

John kommer tillbaka.

John – Jag har skruvat upp värmen... (*Blinkar mot Christine*) På det sättet, om vi måste åka iväg till varmare trakter oförutsett, kommer vi inte drabbas av termisk chock...

Natalie – Ni ska på semester...?

John – Nej, tja... Egentligen, varför inte?

Natalie – Om jag var du skulle jag undvika att flyga...

Christine – Ja, det är nog säkrare... Det kommer ofta i serier... Och en härlig spa-vistelse på Best Western i Cornwall är inte så dumt heller... Ladda batterierna inför ett nytt liv...

Natalie – Du har rätt att njuta medan du kan... Man vet aldrig vad livet har i beredskap för en... Här sitter man och äter middag med vänner en fredag kväll, och så plötsligt blir man änka...

Christine – Ja... (*Hysteriskt*) Eller så blir man multimiljonär!

Natalie – Åh nej, vi hade inte råd med livförsäkring... Faktum är att han nämnde det nyligen... Så att barnen skulle kunna ha råd med universitetet om något hände honom... Han måste ha känt något... En dålig känsla kanske...

John – Ja, jag kan säga att vi inte såg det komma. Det drabbar oss plötsligt, sådär...

Christine (*till Natalie*) – Du vet vad de säger: den mörkaste timmen är före gryningen...

John – Att vara oförberedd, det är ganska chockerande... Man måste hitta ett sätt att hantera det...

Natalie – Har du något?

Christine – Något vadå?

Natalie – Livförsäkring! Eller dödsfallsförsäkring, snarare...

John – Vi har något bättre än så, tro mig.

Natalie – Jag svär att om han klarar sig, kommer jag att se på livet på ett helt annat sätt...

Christine – Så kommer vi också, jag lovar.

Natalie – Alla dessa små uppoffringar vi gör varje dag, med tanken att vi ska få njuta av dem senare... Snacka om bullshit... Vi skulle ha det bättre om vi levde för dagen... Utan att tänka på morgondagen...

John – Du har rätt. Imorgon slutar jag på mitt jobb.

Natalie – Jag trodde du var arbetslös...

John – Ja, tja, jag kommer sluta söka jobb.

Natalie – Samtidigt måste vi tjäna vårt uppehälle. Och spara lite. För om vi förlitar oss på statliga pensioner... Åh herregud... Jag har en känsla av att Patrick inte kommer att kosta staten särskilt mycket, pensionsmässigt...

Christine – Kom igen, säg inte så...

Natalie – Hur ska jag få pengarna att räcka till, med två små barn...

Christine – Vi finns här för dig... Eller hur, John...? Om du vill, kan vi ta en av dem, lätta din börda lite!

John (*inte entusiastisk*) – Ja, tja...

Natalie – Det är snällt av er men... Vi är redan skyldiga er 1 000 pund...

Christine – Vet du vad? Betrakta det som en gåva. Vi kommer inte att sakna det, eller hur? Eller hur, John?

John – Ja, tja, nej... Okej... Varsågod, det är ditt...

Natalie (*rörd*) – Det betyder mycket för mig, att veta att jag kan lita på vänner som ni... Jag vet hur mycket de där 1 000 punden betyder för er... Speciellt nu. Med John utan jobb. Du vet, om jag skulle be banken om ett lån på 1 000 pund är jag inte säker på att det skulle godkännas. Och med alla vinster de gör på vår bekostnad... Och ni... Ni har inte ens råd att sätta på värmen i december... Utom när ni har gäster... Faktiskt, det börjar bli lite varmt här nu, tycker ni inte? Jag skulle inte vilja att ni får en jättehög uppvärmningsräkning för min skull...

John – Jag sänker det lite...

John lämnar i några sekunder.

Natalie – Vad ska jag säga till barnen...

Christine – Sover de inte?

Natalie – Men de kommer säkert att vakna upp någon gång...

Christine – Hör du, jag kanske inte borde säga det här, men jag kan inte tro att han är död. Inte ikväll...

Natalie – Varför inte ikväll?

Christine – Jag vet inte, det är... som du sa tidigare om din pappa. Att han dog på dagen när din son föddes. Bara för att göra dig förbannad.

Natalie – Tror du att Patrick bestämde sig för att krascha med ett flygplan just ikväll för att förstöra vår kväll?

John kommer tillbaka.

Christine (som gärna byter ämne) – Kanske vi borde sätta på TV igen för att få bekräftelse... Det är ju dags för lottonumren... Jag menar, nyheterna kommer precis efter...

Natalies telefon ringer, vilket avbryter Christines rörelse mot tv. Natalie tvekar men svarar till slut på sin mobil..

Natalie – Ja...? Ja, det är hon... (Till Christine och John) Det är dem! Stödteamet... Ja...? Ja, jag lyssnar...

De andra två ser mycket obekväma ut.

Natalie – Men ni hade sagt att... Okej... Tack...

Hon lägger på.

Natalie – De har sett fem överlevande som hänger fast vid vrakdelar från planet... Kanske en sjätte...

John – Bonusnumret.

Natalie – De försöker rädda dem med helikopter, men väderförhållandena är mycket dåliga över kanalen... De har inte identifierat dem ännu...

Christine – De kommer att meddela dig så snart de har påbörjat dragningen... Jag menar, räddningen!

Natalie – Ja, du har rätt... Det är precis som att spela på lotto. Den här väntan är outhärdlig. Jag känner att jag har spelat på lotteriet och väntar för att se om mina nummer kommer upp...

Christine – Jag vet... Det var också så jag kände när jag gifte mig med John... Jag menar... Hur många var de i planet?

Natalie – Jag vet inte... Det var ett litet flygplan... London-Manchester...

John – Låt oss säga att det var hundra passagerare. Om det finns fem överlevande... Det är 20%. Mycket bättre odds än på lotto.

Natalie – Jag har aldrig haft tur med spel...

Christine – Du vet vad de säger: Man måste vara med för att vinna...

Natalie – Gudskelov att ni är här, annars...

Christine – Vill du inte gå och vila lite i vårt sovrum?

Natalie – Vad om de ringer tillbaka...?

John – Det kan ta timmar, vet du... Med stormen och allt... En sjöräddning som den här är en mycket känslig operation... De är inte ens säkra på att de kommer att få upp dem levande. Och vattnet är bara två eller tre grader också...

Natalie – Hur som helst, jag skulle aldrig kunna sova.

Christine – Jag kan ge dig en sovtablett, om du vill.

Natalie – Jag tror inte att det räcker. I det här tillståndet...

Christine – Du kan ta två eller tre. De är väldigt lätta...

Natalie – Det är väldigt snällt, men jag vill inte ta över ert sovrum också...

Christine – Vi kommer inte kunna sova heller, så det spelar ingen roll...

Natalie – Tack... Ärligt talat, jag trodde inte att det skulle uppröra er lika mycket som mig... (*Kollar sin mobil*) Fan, jag satte den på ljudlös. Av vana... Jag ska kolla om jag har något röstmeddelande...

Hon går bort för att kolla sin röstbrevlåda.

John (till Christine) – Vi kommer aldrig bli av med henne...

Natalie – Nej, inget...

Christine – Nåväl... med tanke på att de bara ringde för fem minuter sedan...

John – Och för att vara ärlig, du vet... 20%... Det är nog bäst att börja förbereda sig för det värsta...

Natalie – Men du sa just det där...

Christine – Vi vill inte ge dig falska förhoppningar... Eller hur, John?

John – Det är dags att erkänna att slutet närmar sig...

Christine – Vad John försöker säga, med sina egna ord, är att om Patrick verkligen är död, kommer du att få veta det snart nog... Egentligen borde du gå hem och lägga dig en stund... Vill du att jag beställer en taxi åt dig?

Natalie – Nej, jag körde hit med min Smart.

Christine – Åh, just det...

Natalie – Men jag vet inte om jag är i skick att köra just nu.

John och Christine utbyter uttråkade blickar.

Natalie – Du har rätt, jag går och vilar en stund. Jag kommer nog inte kunna sova, men... Jag tror att jag behöver vara lite ensam...

John – Ja, vi också... Jag menar, självklart förstår vi hur du känner. Eller hur, Christine?

Natalie – Jag går...

Christine – Ja...

Natalie lämnar rummet under Johns och Christines sympatiska blickar, som så snart hon försvunnit ur sikte, exploderar i glädje.

John – Jävla helvete! 60 miljoner!

Natalie kommer tillbaka in i rummet. John och Christine fryser till.

Natalie – Jag glömde min mobil...

Natalie lämnar rummet igen.

Christine – Jag kommer inte tro det förrän jag ser vinstlotten. Visa mig...

John – Jag hämtar den... (*Han börjar gå mot dörren.*) Fan, den är i sovrummet... Med lite tur kanske hon somnar och ger oss lite lugn och ro ett tag. Låt oss inte väcka henne... Vad säger du om att vi öppnar den här flaskan champagne medan vi väntar? För att fira...

Christine – I sovrummet? Jag såg ingenting... Säg mig att du inte har tappat bort den här lappen? Tänk om den fallit från nattduksbordet... och hamnat i dammsugaren. Jag bytte påsen igår, och jag tömde soporna i morse.

John – Ingen fara... Den är säkert förvarad. (*Om att öppna champagnen*) Jag ska försöka att inte göra för mycket oväsen med korken... vill inte väcka henne.

Christine – Säker förvarad var?

John – I min resväska. På toppen av garderoben... I innerfickan... Jag tänkte inte på att ta ut den när vi kom tillbaka från Brighton... Jag kom inte ens ihåg att jag hade spelat på lotteri, för att vara ärlig...

Christine (*utmattad*) – Menar du den Vuitton-väskan?

John – Ja, självklart... Min resväska... Min enda resväska... Säg mig inte att du också dammsög insidan av min resväska... (*Ser tillslut Christines förtvivlan*) Vad?

Christine – Patrick behövde en resväska för att åka till Manchester... Så Natalie frågade om jag kunde låna ut en till honom...

John släpper korken på champagnen som smäller högt.

John – Du lånade ut min resväska? Du lät honom ta min Vuitton-väska på det där skitplanet från det där lågprisbolaget?

Christine – Ja, men jag påminner dig om att Vuitton-väskan var en förfälskning... En kopia som vi köpte i Rom på väg tillbaka från den där "Islands of Italy"-kryssningen.

John – Med vår 60 miljoner pund-lott inuti! Vi hade kunnat köpa fabriken som gör de riktiga väskorna...

Natalie kommer tillbaka.

Natalie – Jag hörde som en smäll... Det väckte mig... (*Ser deras förtvivilade ansikten*) Vad är det som har hänt...? Har ni nyheter, är det så? Dåliga nyheter och ni vet inte hur ni ska berätta det för mig?

John (*surmulet*) – Ja, faktiskt...

Natalie – Åh herregud...!

Christine – Inte riktigt, jag menar, det handlar inte om Patrick...

John – Jag skulle inte säga det...

Christine – John visste inte att jag hade gett Patrick hans väska... Så det är inte så konstigt att han blev chockad... Emotionellt chockad, menar jag... Föreställ dig att din allra bästa vän hänger fast vid din väska mitt i Engelska kanalen... Och hajarna simmar runt...

Natalie – Det finns hajar i kanalen?

Christine – Jag vet inte, kanske...

Natalie – Åh herregud, det är rätt, väskan... Vi är redan skyldiga dig 1 000 pund som vi inte tänker betala tillbaka, och dessutom kommer du aldrig att se din Vuitton-väska igen. Tur att den var en förfalskning...

Christine – Men det finns fortfarande hopp, eller hur? (*Ser på John*) Jag menar, att de hittar Patrick... med väskan.

John – Tror du det...?

Christine – En väska flyter mycket bättre än ett lik! Kommer du ihåg bilderna på TV efter en flygkrasch? Vad ser man flyta på ytan? Väskor!

John – Om de inte är för tunga, kanske...

Christine (*till Natalie*) – Var Patrick's väska mycket full?

Natalie – Han skulle bara stanna en natt på Travel Lodge i Manchester, så han hade inte med sig mycket...

De andra två får tillbaka lite hopp.

Natalie – Förutom alla hans försäljningskataloger, förstås. Papper väger ett ton. Jag kunde knappt lyfta väskan till bagageutrymmet på bilen när han åkte. Tur att den hade hjul. För en förfalskning var den faktiskt av ganska bra kvalitet. Du hade rätt. Varför slösa pengar på det riktiga... Varför vill du veta vad som fanns i hans väska?

Christine – Tja... Om den kan flyta, kanske Patrick använder den som flytetyg. Som en livboj...

Natalie – Åh, nej... Det kunde lika gärna varit en stenyxa... Och i vilket fall som helst, bagaget går väl i lastutrymmet? Sjunka som en sten tillsammans med resten av planet...

John ger Christine en mörk blick, som är förkrossad.

Christine – Ibland lyckas de lokalisera vraket och få det upp till ytan. För att hitta svarta lådan, fastställa orsaken till kraschen, och hämta väskorna – jag menar, kropparna – så att familjerna kan sörja...

John – Tror du det...?

Christine – Ja, självklart! Jag vet inte varför, men jag är fortfarande hoppfull. Eller hur, Natalie?

Natalie – Ja, tja...

Christine – Det är ju trots allt fredag den 13!

Natalie – Jag har aldrig förstått om man har tur eller otur på fredag den 13:e...

Christine – Ja, tydligen lite av båda!

John (*till Natalie*) – Är du hundra procent säker på att det var så han reste?

Natalie – Med Very Low Cost Travel Discount Airways? Ja, tyvärr... Jag köpte till och med biljetten på internet...

John (*hysterisk*) – Med min väska, för helvete! Med min jäkla väska!

Natalie blir lite störd. Christine ger John en signal att lugna ner sig.

Natalie – Okej, jag tror att jag verkligen måste gå nu... Jag ska tillbringa natten hos min mamma. Åtminstone är jag med barnen när de vaknar. Och om jag får några nyheter, bra eller dåliga, så hör jag av mig. Lovar.

John – 60 miljoner... 60 miljoner för helvete! Säg att det här är en mardröm...

Christine (*till Natalie*) – Ja, det kanske är bäst...

Natalie – Okej, jag låter er två gå och lägga er...

John – För du tror verkligen att vi kommer kunna sova nu?

Natalie – Jag ringer dig imorgon bitti... Du kommer att få veta snart nog... Jag också, faktiskt. Du har rätt, Christine. Det kan ta timmar. Jag tänker ta ett sömntablett när jag kommer till mamma...

John – Nej, det kommer du inte! Ring oss direkt! Eller hur, Christine? Vi ska inte sitta här och vänta som ett par jäkla idioter...

Natalie – Ärligt talat, jag är mycket rörd... att ni är så upprörda. Jag vet att Patrick var en vän... men jag trodde inte att hans försvinnande skulle påverka er så mycket.

John – Jag sätter på TV igen...

Kommentator (*off*) – Och de vinnande numren är...

John – Ja, okej, vi fattar...

Natalie (*oroande, till Christine*) – Kanske borde du ge honom ett lugnande också?

John byter kanal.

Kommentator (*off*) – Det är nu bekräftat att det inte finns några överlevande efter kraschen med Super Low Cost Travel Discount Airways. De få personer som hade setts hålla fast vid ett nödrak, och som tidigare troddes vara överlevande, visade sig bara vara flyktingar som försökte nå Storbritannien via havet. De blev naturligtvis omedelbart placerade på ett flygplan tillbaka till sitt hemland. Ett flygplan från samma flygbolag, faktiskt. Det enda vi kan göra är att önska dem en säker hemresa... I övrigt har fortfarande inte den vinnande biljetten till lotteriet hämtats ut och...

John stänger av TV, förkrossad.

John – Åh, för fan... Inga överlevande...

Natalies mobiltelefon ringer. Hon tar fram den och tittar på numret.

Natalie – Om det är min mamma, svarar jag inte...

John – Min Vuitton-väska...

Natalie – Det är honom...

Christine – Vem då?

Natalie – Patrick... Någon ringer från hans telefon...

Christine – Ingen chans...

John (*imponerad*) – Vilket mobilnät har du?

Christine – Jaha, svara då!

Natalie, vit som ett lakan, svarar på samtalet.

Natalie – Ja...

John och Christine hänger på hennes varje ord.

Natalie – Patrick? Men var ringer du ifrån? Hör du, jag hör knappt vad du säger... Det låter som att du ringer från väldigt långt bort...

John – Ingen skit... De sa att det inte fanns några överlevande...

Natalie – Hör du mig...? Patrick...? Hallå...? Hallå...? (*Hon vänder sig till de andra med en dramatisk min.*) Vi blev avbrutna...

Dödsstilla.

Christine – Är du säker på att det var honom?

Natalie – Jag vet inte... Förbindelsen var väldigt dålig...

John – Jag kan tänka mig...

Natalie – Hur som helst, samtalet kom verkligen från hans mobil. Det var rätt nummer...

John – Rätt nummer...

Christine – Kanske föll han ut ur planet... och lyckades hålla fast vid något...

John – Kanske hans väska...

Christine – Och han använder det sista av sitt batteri för att ringa dig.

Natalie – Åh herregud... Men de sa att det inte fanns några överlevande... Jag höll just på att vänja mig vid tanken...

Christine – Ett mirakel är alltid möjligt.

John – Ett mirakel... De skulle behöva hitta honom innan hajarna börjar äta honom...

Natalie – Kan du tänka dig Patrick, i denna storm, ensam, mitt i Atlanten...

John – Kanalen...

Christine – Kanalen är inte så stor...

Natalie – Mitt i natten, hängande i din väska, vilse i detta enorma ocean...

John – Kanalen, för helvete!

Natalie – Han kan ha drivits bort... Hur ska de hitta honom...?

John – Det är som att leta efter en väska i en höstack...

Natalie – Jag ska försöka ringa honom igen... Även med låg batterinivå kanske han har tid att beskriva var han är. Det kommer att hjälpa räddningsteamet...

Christine – Å andra sidan, om han är vilse mitt i Stilla havet...

John – Kanalen, för helvete!

Natalie slår numret och väntar oroligt.

Natalie – Det ringer... Åh herregud, det går till hans röstbrevlåda. Jag känner att jag hör en röst från andra sidan... Hej, Patrick? Om du får det här meddelandet, vet att jag älskar dig. Och barnen också. Patrick, snälla försök att hålla ut. För min skull. För dina barn. För din egen skull också, förstås. Bara länge nog för att räddningsteamet ska hitta dig. Jag älskar dig så mycket, älskling...

John och Christine ser på varandra, rörda.

Natalie – Jag ville säga något mer, Patrick. För att lätta mitt hjärta. För jag kanske aldrig får en chans till. Eller modet. Jag har varit otrogen mot dig en gång. Bara en gång. Men det betydde ingenting, jag svär. Och jag lovar att barnet jag bär är ditt. Nåväl, jag är ganska säker på det. Jag känner det. Men vi kan göra ett test om du vill. Åh ja, förresten, jag glömde att säga. Jag är gravid, Patrick. Du ska bli pappa igen! Så du ser? Du måste hålla ut!

Natalie lägger på, överväldigad. De andra utbyter en bedrövad blick.

Christine – Tja, det borde hjälpa honom att ta sig igenom det här...

Obekväm tystnad.

John – Telefonen...

Christine – Jag hör ingenting...

John – Nej, jag menar Patricks telefon. De borde kunna använda hans mobil för att spåra honom! Du måste meddela räddningsteamet omedelbart. Det finns till och med hopp om att de hittar väskan... Jag menar, hittar Patrick... Vad är deras nummer?

Natalie räcker honom sin mobil.

Natalie – Här, telefonnumret finns i de senaste samtalen.

John tar Natalies mobil och trycker på omdirigeringsknappen.

John – Skit, jag har ingen täckning. Jag ska försöka på balkongen...

John lämnar rummet.

Natalie – Jag är inte säker på att det var rätt tidpunkt att säga det.

Christine – Det tycker du...?

Natalie – Det var för ungefär tre månader sedan. Hos min tandläkare. I hans mottagning. Jag vet inte vad som fick mig att göra det. Eller kanske var det en biverkning av bedövningen...

Christine – Det är vad du borde säga... Att den där jävla idioten drogade dig för att utnyttja dig...

Natalie – Å andra sidan var det bara en lokalbedövning... För en liten lagning, du vet... För resten, låt mig säga att jag kände allt... Mer än med Patrick, det är säkert... Vad säger du, har du aldrig varit otrogen mot John...?

Christine – Inte sedan vi blev gifta...

Natalie – Men ni har bara varit gifta i sex månader. Efter att ha bott tillsammans i femton år...

Christine – Ja, alltså, nej...

John kommer tillbaka, vilket förhindrar Christine från att avsluta sitt svar.

John – Klart. De sätter igång med det genast. Och de ringer oss så snart de hittar något.

Christine – Jag har sett det där i en polisserie på tv. Det är verkligen enkelt att lokalisera någon med deras mobil. Och det borde gå väldigt snabbt. Visst, i det här fallet är det mitt i Atlanten, men du vet...

John – Engelska kanalen.

Natalie – Åh herregud. Jag vet inte om mitt hjärta klarar mer. Denna berg-och-dal-bana av känslor... (*Hennes mobil ringer.*) Redan?

Christine – Jag sa ju...

John – Kom igen! Svara!

Natalie – Hallå? Nej, mamma, jag har inte fått någon officiell bekräftelse på hans död, tyvärr... Nej, jag har inte tant Adèles nya adress. Tycker du inte att det är lite tidigt att börja tänka på dödsannonser...? Du förstår, jag måste gå nu. Jag kan inte vara kvar på linjen just nu. Jag väntar på ett viktigt samtal... Just det... Blommor? Lyssna, gör vad du vill, jag bryr mig inte, okej? (*Hon lägger på, rasande.*) Livet är verkligen orättvist... Det skulle ha varit hon på planet istället för Patrick... (*Telefonen ringer igen. Fylld av ilska, svarar Natalie.*) Låt oss vara i fred...! Åh, förlåt, jag trodde det var min mamma... Ja, ja, jag lyssnar... Nej, jag lovar att det inte är ett skämt... Min man var på det planet och... Ja, okej, tack. Ring mig om ni har några nyheter?

Hon lägger på, förvirrad.

Natalie – Det var supporten... De har lokaliserat Patricks mobiltelefon...

Christine – Och?

Natalie – Samtalet kom från Manchester tågstation...

Nu är det Johns och Christines hemtelefon som ringer. Christine svarar utan att tänka.

Christine – Hallå? (*Förkrossad, räcker över telefonen till Natalie*) Det är han...

Natalie tar telefonen.

Natalie – Patrick? Var är du? Alla letar efter dig mitt ute i Atlanten...! Det är inte sant, jag kan inte tro det...! (*Till de andra*) Han missade sitt flyg! Han är på tåget till London!

John – Så det finns en Gud...

Natalie – Så du vet inte! (*Till de andra*) Han vet inte... Planet från Cheap Travel Discount Airways som du skulle ta kraschade över Medelhavet... Det finns inga överlevande... Tack och lov, det är ett mirakel...! (*Till de andra*) Han var fast i toaletten på Manchester flygplats i två timmar... Han kunde inte öppna dörren... Självklart är terminalen för Too Low Cost Airways i Manchester inte precis Business Class... Okej... Ring mig tillbaka så snart du kommer till London, okej...? Jag älskar dig jättemycket, älskling... (*Hon är på väg att lägga på men ändrar sig.*) Eh... Patrick...? Fick du mitt meddelande? Nej, nej, det är inte viktigt... Egentligen, gå vidare och radera det... Nu när jag vet att du inte är död...

Natalie lägger på telefonen.

Natalie (*lyser upp*) – Jag tror det är ett bra tillfälle att öppna den där champagnen jag tog med!

John och Christine känner sig något obekväma eftersom de redan har öppnat flaskan. Men de är ändå överlyckliga.

Christine – Men det är underbart! Eller hur, John?

John – Du får tillbaka din man, och vi får...

Christine – Vår vän!

John – När kommer han till London?

Natalie – Om mindre än en timme... Den här mardrömmen är nästan över... Tack... Jag vet inte hur jag skulle ha klarat mig utan er... Jag tror vi sparar champagnen till ett annat tillfälle... Jag hämtar honom på tågstationen och sedan går vi direkt hem... Efter den här prövningen kommer du förstå att vi har mycket att prata om...

Christine – Speciellt om han lyssnar på det där röstmeddelandet du lämnade...

John – Men det är uteslutet! Vi ska fira tillsammans. Eller hur, Christine?

Natalie – Nu när jag tänker efter, han är den enda överlevande... Jag vet inte om... Jag kan tänka mig den ångest som de familjer har som inte hade lika tur som jag...

John – Livet är en lotteri! Du behöver bara välja rätt nummer! Det är trist för dem som inte vinner, men så är det. C'est la vie! Och ärligt talat, du är inte i skick att köra. I det här skicket skulle du aldrig klara av att parkera vid stationen en fredagskväll. Jag ringer honom igen. Jag säger åt honom att ta en taxi när han kliver av tåget och komma hit. Med sin resväska...

Natalie – En taxi...? Du vet, jag är inte säker på att vi har råd med det...

John – Men det har vi! Eller hur, Christine?

Christine – Vi har också några goda nyheter att dela med dig... Det är lika bra att vi säger det nu... Fortsätt John...

När John är på väg att prata, ringer telefonen. Christine svarar.

Christine – Ja... Åh, Patrick... Vi var precis på väg att ringa dig för att... (*Hennes leende fryser.*) Visst, här är hon... (*Till Natalie*) Det är Patrick. Han fick ditt röstmeddelande...

Natalie, upprörd, tar telefonen och går mot balkongen.

Natalie – Patrick, lyssna, jag kan förklara allt... Åh, ta inte det så här!... Ärligt talat, efter vad som just har hänt oss kan du inte sätta saker i perspektiv? Du överlevde med nöd och näppe! Det viktiga är att vi båda är vid liv och välmående! Du är en överlevare, Patrick!

Hon går ut på balkongen för att fortsätta samtalet.

John – Åh, skit... Precis vad vi behövde...

Christine – Det kommer inte att bli så lätt att få hit honom för att fira champagne med oss.

John – Tänk om han efter att ha fått veta att han är en hustrumisshandlare bestämmer sig för att hoppa i Themsen när han kommer till London. Med min resväska...

Natalie kommer tillbaka, utmattad.

Christine – Så...?

Natalie – Han vill inte komma hem... Han pratar om skilsmässa...

John – Men han kan väl stanna här tills du har ordnat upp saker och ting! Eller hur, Christine? Och han har redan en färdigpackad resväska.

Natalie – Åh, angående resväskan... Strunt samma, det är inte så viktigt just nu...

De två är chockade.

John – Vad menar du?

Natalie – Tja, du förstår... Patrick missade flyget men resväskan gjorde det inte... Den var redan incheckad... Så tyvärr kan ni glömma det... Den är i lastutrymmet på planet...

John – Vilken jävla idiot! (*Till Christine*) Snälla, säg att det inte är sant!

Natalie – Det är sant, men som tur var var det inte en äkta Vuitton... Du vet att innehav av förfalskade varor nu är olagligt... Jag såg ett reportage på TV... Patrick hade kunnat få allvarliga problem vid tullen...

Christine – Till Manchester från London?

Natalie – Med ett stopp i Bryssel...

John – Om hon inte åker iväg nu, kommer jag att döda henne...

Natalie är lite förvånad över Johns reaktion.

Natalie – Oroa dig inte, jag ska ordna en ny, en äkta, som lovat... Jag är skyldig dig det...

John – Visst, tillsammans med de 1 000 pund du redan är skyldig oss...

Natalie – Okej, jag måste verkligen gå nu. Eller hur, Christine? Vi har alla haft vår del av känslor idag.

Christine leder försiktigt Natalie mot ytterdörren för att få henne ur räckhåll från Johns ilska.

Christine – Oroa dig inte, det kommer att gå över... Ring mig imorgon, okej?

Natalie – Visst, jag håller dig uppdaterad...

Natalie är på väg att korsa tröskeln men vänder sig om en sista gång.

Natalie – Förresten, vad var det för goda nyheter du ville berätta för mig...?

Christine skjuter ut henne för gott.

Christine – Jag ringer dig imorgon...

Natalie går. John och Christine är ensamma. De sjunker ner på soffan. Tung tystnad.

John – 60 miljoner pund...

Christine gör en öm rörelse mot honom.

Christine – Kom igen, det är inte så farligt... Det viktiga är att vi är vid liv. Och att vi är tillsammans...

John slappnar av lite.

John – Du har rätt...

Christine – Och vad skulle vi ha gjort med 60 miljoner ändå?

John – Jag undrar samma sak...

Christine – Skulle vår relation ens överleva en sådan storm...

John – Och våra vänner... Titta, vi höll på att få ett bråk med Patrick och Natalie...

Tystnad.

John – Tror du verkligen att om vi hade vunnit 60 miljoner skulle vi ha skilt oss?

Christine – Det kan gå åt huvudet... När du plötsligt inser att du kan uppfylla alla de hemliga önskningar du har förträngt...

John – Du har rätt... Frustration är det som håller par samman... När jag tänker på att vi nästan blev mångmiljonärer... Det får mig att rysa...

Christine – Kom igen, låt oss ha en lugn kväll, bara vi två framför tv:n...

John – Du vet vad som verkligen skulle hjälpa mig att koppla av...

Christine (*full av hopp*) – Berätta... Jag är redo att uppfylla alla dina önskningar. Betänk det som kompensation... för förlusten av din fejkade Vuitton-väska.

John – En dokumentär om djur... Om komodovaraners reproduktion, till exempel...

Christines entusiasm dämpas kraftigt.

John – De är väldigt förtjusta i gruppsex, ödlorna... Honan parar flera hanar och äggen innehåller det genetiska materialet från alla hennes partners... Tänk på Natalies barn. Halv Patrick och halv tandläkare.

Christine (*deprimerad*) – Det finns lite plonk kvar... Alltså, det som Natalie lämnade oss... Vill du ha lite? Vi får nog vänja oss vid det...

Hon håller upp två glas medan John sätter på tv.

Kommentator (*röst från TV*) – ... Myndigheterna har just återfunnit Flight Travel Discount Airways 32, som tidigare troddes ha kraschat i Engelska kanalen. Det visar sig att piloten helt enkelt somnat vid spakarna, och istället för att landa i Dublin fortsatte planet till Alaska, där det gick åt bränsle och var tvunget att nödlanda på en isflak.

John – Det är lustigt, allt detta känns som om det händer en annan person nu...

Telefonen ringer och Christine reser sig som en zombie för att svara, medan John är fastklustrad framför TV.

Kommentator (*röst från TV*) – Här är några bilder från räddningsplanet som skickats av den mexikanska armén...

Christine – Ja...?

Kommentator (*röst från TV*) – Vi har fortfarande inga nyheter om passagerarna ombord, men dessa bilder visar, med en förbluffande klarhet, ett par pingviner som leker med en resväska...

Christine – Nej...!

Förbluffad lägger Christine på och går mot soffan.

John – Vem var det...?

Christine – Natalies gynekolog... Ja, min också... Vi har samma...

John – Och...?

Christine – Han blandade ihop våra journaler... Det är inte hon som är gravid, det är jag!

John (*förvirrad*) – Har ni också samma tandläkare?

Christine (*översvallande*) – Det är ditt! Jag ska ha ditt barn, John!

John (*inte särskilt glad*) – Men... Jag trodde ju att vi inte kunde få barn. Din läkare sa ju att med mina missformade spermier hade vi bara en chans på en miljon!

Christine – Det är fredag den 13!

Svart.

Slut

ALTERNATIV SLUT FÖR EN FJÄRDE KARAKTÄR (PATRICK)

John har inte tid att säga mer: dörrklockan ringer.

John – Om det är hon igen, så släpper du in henne och jag kastar ut henne från balkongen själv...

Christine öppnar motvilligt dörren.

Christine (övertaskad) – Åh, Patrick...! Hade du en bra flygning? Jag menar... Vi förväntade oss inte att du skulle komma...

Patrick (dyster) – Stör jag er?

Christine – Inte alls, varför skulle du tro det...

John – Du kan inte göra det värre.

Patrick går in i rummet, upprörd.

Patrick – Hej John, du är här...

John – Som du ser. Du kanske minns att jag bor här...

Patrick – Jag vet att det är sent. Men med allt som just har hänt mig...

John – Kom igen, ditt tåg kraschade väl inte på isflaket?

Patrick – Nej, jag menade Natalie. Jag är fortfarande i chock.

Christine – Vi är så ledsna för dig, Patrick... Eller hur, John...?

John – Mmm...

Christine – Kom in, sitt ner, snälla. Vill du ha något att dricka?

John – Ett stort glas arsenik? Eller stryknin...?

Christine håller upp ett glas husvin åt honom.

Christine – Vill du ha is...?

Patrick svarar inte. Han sätter sig ner och tömmer glaset utan att blinka, under de andra tvås förvånade blickar.

John – Wow... Han måste verkligen inte må bra... Han reagerar inte ens på plonket...

Patrick – Vi har varit gifta i tio år... Kan du förstå vad hon gjorde? Jag hade aldrig trott att Natalie var kapabel till det...

Christine – Kom igen... Tror du inte att du överdriver lite...?

John – Han har just fått reda på att han är bedragen ändå...

Patrick – Man tror att man känner någon och så...

Christine – Alla gör misstag...

John – Visst... men att ligga med hennes tandläkare...

Patrick – Faktum är att han var min tandläkare.

Christine – Det som räknas är att hon hade modet att berätta det för dig, eller hur? Det krävs mycket mod för att göra det, du vet...

John – Det är nog mer en fråga om dumhet...

Christine – Det visar att hon litar på dig... Och förtroende är väldigt viktigt i ett parförhållande... Eller hur, John?

John – Skitsnack, hon trodde att han var död...

Christine – Kom igen, du kommer att se... Det kommer att ordna sig...

Patrick – Jag vet inte... Jag tror att jag behöver lite tid...

John – Hur mycket tid...? För som du säger, det är redan sent... Jag skulle vilja gå till sängs...

Christine – Vad John försöker säga, med sina egna ord, är att vi alla har fått vårt lystmäte av känslor för idag... Men det är normalt att du behöver tid att tänka på det... Varför sover du inte här på soffan... Och imorgon kommer du att se saker klarare.

John – Vi lovar inte att allt kommer vara bättre imorgon, eller hur? Bara att du kommer att se saker klarare...

Patrick – Tack... Jag visste att jag kunde lita på er... Det är under svåra tider man får reda på vilka ens riktiga vänner är...

John – Ja, ja... Det är vad din fru har sagt hela kvällen...

Christine – Jag ska hämta några lakan... John, hämta en filt från garderoben...

John och **Christine** går iväg en stund. **Patrick** reser sig upp och går mot balkongen. Han ställer sig vid räcket och lutar sig lite framåt. **Christine** kommer tillbaka och ser honom; hon stelnar till, eftersom hon tror att han tänker hoppa.

Christine – Patrick, nej!

Patrick vänder sig om, lite överraskad.

Patrick – Va...? Jag tog bara in utsikten...

Christine – Åh herregud, du skrämde mig... Jag trodde...

Patrick – Jag hade aldrig lagt märke till att man kan se Björnarna härifrån om man lutar sig lite...

Christine (*orolig för hans psykiska tillstånd*) – Björnarna...

Patrick – Det är en klubb.

Christine – En jägarklubb?

Patrick – En gayklubb.

Christine är lite förvirrad. John kommer tillbaka med filten och lägger den på soffan.

John – Där. Jag tänker inte bädda åt honom eller ge honom en godnattkyss.

Patrick tittar på honom med tvekan.

Christine – Lovar du att du inte gör något dumt?

Patrick – Jag lovar.

Christine – Okej, så vi går och lägger oss nu. Vi har haft en tuff dag vi också...

Telefonen ringer. John svarar.

John – Ja...? Ja, han är här... Visst, här får du... (*Han räcker telefonen mot Patrick.*) Det är Natalie. Hon vill prata med dig...

Patrick tar telefonen motvilligt.

Patrick – Ja... Lyssna... Nej... Jag vet inte... Nej... Jag berättar imorgon, okej...? Ja, jag behöver tänka på det några dagar, du förstår väl det...?

John (*oroligt*) – Några dagar...?

Patrick – Ja, det stämmer. Vi pratar senare...

Han lägger på.

Christine – Jag är säker på att ert par kommer att övervinna det här hindret... och att ni kommer ut ännu starkare!

Patrick – Jag har också legat med tandläkaren...

Christine (*efter en kort tvekan*) – Ja, du ser, du borde inte ge henne en hård tid...

John tittar på henne med total förvirring.

Christine (*till Patrick*) – Åh, jag har inte sagt det till dig! (*Till John*) Ska vi berätta för honom?

John – Vad?

Christine – Det är jag som är gravid, Patrick!

John – Åh ja, det stämmer...

Christine – Är det bra nyheter eller vad?

John – För dig är den goda nyheten att din fru inte har din älskare barns.

Christine – Eftersom efter allt som har hänt oss idag också... Vi pratade just tidigare, med John. Det viktiga är att hålla ihop, oavsett vad... Att övervinna motgångar... Tillsammans... Så du vet, i slutändan är pengarna inte så viktiga!

Patrick – Pengarna?

Christine (*till John*) – Ska vi berätta om det också? (*John svarar inte, överväldigad.*) Du kommer inte att tro det, men i resväskan du lånade för att åka till Manchester...

Patrick – Den falska Vuitton-väska...

Christine – Där fanns en lottsedel...

Patrick (*fromdömt*) – Jaha, en lottsedel...

Christine – Vi fick veta ikväll när vi tittade på TV att vi hade de vinnande numren...

Patrick – Hur mycket?

John – 60 miljoner.

Patrick – Jaha, så mycket...

Christine – Det är överflödigt att säga att vi aldrig kommer att se den lottsedeln igen...

John – Om inte pingvinen som hittade min väska tar den till närmaste tidningskiosk för att lösa in den.

Christine – Ser du? Vi har precis förlorat 60 miljoner pund, men vi har också vunnit ett barn som vi inte längre hade hoppats på!

John – Du vet vad de säger: otur i spel, tur i kärlek...

Patrick – Jag är verkligen ledsen... Jag menar för de 60 miljonerna... Det är lite mitt fel...

John (*hotande*) – Lite...?

Christine – Jag tror att vi verkligen borde gå till sängs nu. Kommer du, John...?

Christine drar John mot sovrummet. Patrick blir kvar ensam. Han går ut på balkongen och funderar en stund. Sedan tar han fram sin mobiltelefon och ringer någon.

Patrick – Hallå...? Nej, jag är inte död... Jag är ledsen att jag besvikit dig ännu en gång, kära svärmor... Kan jag få prata med Natalie? Tack... (*Efter en snabb paus*) Natalie? Det är Patrick... Lyssna, jag har tänkt och... Ja, redan, vad ska jag säga... Vanligtvis klagar du på att jag tar för lång tid att tänka... Så jag ville berätta det direkt... Jag kommer aldrig att kunna förlåta dig för att du har legat med min tandläkare... Natalie, jag kommer att begära skilsmässa... Ja, jag vet, jag är en förlorare... Ja, jag vet, din mamma hade varnat dig för mig... Okej, min tandläkare kommer att skicka skilsmässopappren till dig... Ja, min advokat, det är vad jag sa. Just det, gå och skit i dig själv också... Godnatt, Natalie.

Patrick lägger på, funderar en sekund, och tar sedan fram en lottsedel ur skjortfickan och tittar på den.

Patrick – 60 miljoner... Christine hade rätt... Det är inte ens imorgon bitti än och jag ser redan saker klarare... (*Inser hela situationens omfattning*) 60 miljoner pund! (*Hans hand darrar, lottsedeln faller på balkongräcket*) Fan... Jag kan inte tro det... Fy fan...

Han kliver febrilt över balkongräcket. Plötsligt halkar han, skriker, tappar balansen och fryser i en fallande position. Som i en dröm hör vi resten av dialogen inspelad på en ljudspår.

Natalie – Vad kan man göra mot ödet...

Christine – Inget...

John – Det är ändå otroligt...

Natalie – Han var den enda passageraren som inte var på planet, och till slut blev Patrick den enda dödsoffret...

Christine – Har du ringt till räddningstjänsten?

John – De borde vara här vilken minut som helst.

Natalie – Tror du verkligen att han begick självmord?

Christine – Man ramlar inte bara från en balkong...

John – Om bara han hade varit konstnären som gjorde min målning... Jag skulle fortfarande kunna hoppas att den skulle öka i värde.

Sirenen från en ambulans närmar sig.

Natalie – Här kommer de... De kommer att kunna bekräfta om han verkligen är död...

John – Han ser väldigt död ut.

Natalie – Man kan alltid hoppas på ett mirakel...

Christine – Det är fredag den 13!

Svart.

Slut

Om författaren

Född 1955 i Auvers-sur-Oise (Frankrike), Jean-Pierre Martinez var först trummis i flera rockband innan han blev semiotiker inom reklam. Han började sedan skriva TV-manus innan han övergick till teater och skrivande av pjäser. Han har skrivit nära hundra manus för TV och lika många pjäser, varav vissa redan blivit klassiker (*Fredag den 13*, *Strip Poker*). Han är en av de mest spelade samtida dramatiker i Frankrike och andra fransktalande länder. Flera av hans pjäser finns även tillgängliga på spanska och engelska, och spelas regelbundet i USA och Latinamerika.

Amatör- och professionella teatergrupper som letar efter pjäser att framföra kan ladda ner Jean-Pierre Martinez's pjäser gratis från hans webbplats La Comédiathèque (<https://comediatheque.net/>). Offentliga föreställningar kräver dock ansökan till [SACD](#) (Franska sällskapet för dramatiker och kompositörer).